NN 14/2020 (5.2.2020.), Presuda Upravnog suda u Zagrebu poslovni broj: UsI-3947/18-9 od 20. prosinca 2019.

UPRAVNI SUD U ZAGREBU

260

PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sucu pojedincu toga suda Maji Valušnig, uz sudjelovanje zapisničarke Anite Zlodi, u upravnom sporu tužitelja I. I. d.d., Z., G. 18, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe D. B., iz Z., V. 1, radi rješavanja spora između korisnika i operatora, nakon usmene i javne rasprave, 20. prosinca 2019.,

presudio je

I. Poništava se odluka Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/18-01/909, URBROJ: 376-05-18-4 od 3. listopada 2018. i predmet se vraća tuženiku na ponovni postupak.

II. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporavanom odlukom Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/18-01/909, URBROJ: 376-05-18-4 od 3. listopada 2018. usvojen je zahtjev za rješavanje spora korisnika zainteresirane osobe protiv tužitelja kao operatora javnih komunikacijskih usluga radi povrede odredba pretplatničkog ugovora, te je naloženo tužitelju da s računa za ožujak i travanj 2018. otpiše stavke koje se odnose na pozive prema međunarodnom friends broju, a ukoliko je predmetni račun u navedenom dijelu podmiren da korisniku vrati preplaćeni iznos, te da korisniku omogući raskid pretplatničkog ugovora bez plaćanja naknade za prijevremeni raskid ugovora u roku od 15 dana od dana primitka ove odluke.

Tužitelj pobija zakonitost osporavanog rješenja zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog stanja i povreda pravila postupka, navodeći da tuženik temelji svoju odluku na činjenici da tužitelj nije dostavio korisniku dokumentaciju o sklapanju ugovora i obavijestio ga o pravu na raskid ugovora u roku od 14 dana u skladu s odredbama Zakona o zaštiti potrošača, a da je tužitelj u svom očitovanju upućenom tuženiku 20. kolovoza 2018. naveo da je korisniku e-mailom dana 16. ožujka 2018. poslana dokumentacija i kao dokaz priložio presliku maila koji je poslan automatski iz sustava evidencije korisnika, a što je tuženik ignorirao. Ističe da je tuženik bio dužan u slučaju da sumnja u poslano očitovanje i presliku e-maila zatražiti od tužitelja da mu dokaže na drugi način da je e-mail zaista i poslan. Smatra da je tuženik postupio protivno načelu utvrđivanja materijalne istine.

Predlaže sudu da poništi osporavanu odluku.

Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti ostaje kod navoda danih u obrazloženju osporavanog rješenja. Ističe da je tužitelj tek nakon drugog poziva tuženiku na očitovanje o prigovoru korisnika 20. kolovoza 2018. dostavio svoje očitovanje te u privitku istog presliku e-maila iz CRM sustava, a kojeg je navodno poslao zainteresiranoj osobi, da je u svom očitovanju naveo kako je e-mailom poslana i Potvrda o sklopljenom ugovoru te primjerak Općih uvjeta korištenja kao i uputa o mogućnosti bezuvjetnog raskida predmetne izmjene ugovora u roku od 14 dana od dana sklapanja, međutim da preslika navedenih dokumenata, kao ni dokaz o slanju istih nije poslan tuženiku, zbog čega tuženik smatra da nije raspolagao dokumentacijom na koju se poziva tužitelj, a na temelju koje bi donio odluku drugačijeg sadržaja. Navodi da je tužitelj kao stranka u postupku na kojoj je teret dokaza imao priliku dostaviti svu relevantnu dokumentaciju, štoviše dvaput je pozivan od strane tuženika na isto, a što nije učinio, zbog čega smatra da je pravilno utvrdio činjenično stanje na temelju stanja u spisu i priložene dokumentacije donio zakonitu odluku. Naglašava da tuženik nije raspolagao dokumentacijom iz koje bi bilo razvidno kako je adresa na koju je upućen e-mail iz CRM sustava upravo željeni kanal komunikacije sukladno članku 8. stavku 4. točki 9. Pravilnika o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga, kao niti valjani dokaz da je isti zainteresirana osoba uistinu i zaprimila.

Predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu se poziva na navode iz prigovora.